

[Hilmar Baunsgaard.]

andre partier som et udtryk for, at vi nu virkelig skal satse alt, hvad vi kan, på at nå et resultat. Nej, så opfattes det som: nå ja, de spekulerer nok alligevel i valg. Så svarer socialdemokratiet igen med en husstandsudsendelse, som jo i hvert fald ikke står tilbage, men snarere siger sparto, både hvad omkostninger og indhold angår, og det stimulerer heller ikke befolkningens forståelse af, at det alligevel er resultater, vi vil have, nej, så siger man: nå ja, de spekulerer nok alligevel i valg ligesom de andre. Det er ikke noget godt klima for de forhandlinger, vi skal i gang med.

Men jeg har tænkt situationen igennem og er kommet til den erkendelse, at det nok alligevel heller ikke virker fremmende bare at lade være med at snakke om det, som alle kan se og alle ved; derfor altså disse bemærkninger.

Så vil jeg gerne sige, at jeg ikke er helt enig med hr. Kjeld Olesen, når han i sin ordførertale sagde, at vi klarede valutakrisen uden voldsomt besvær. Det gjorde vi ikke, for vi ved jo alle sammen godt, at den ikke er klarert endnu. Jeg er heller ikke enig med hr. Christophersen, når han svarer socialdemokratiet, at de har vist et uholdbart lyssyn, for det var jo vitterlig socialdemokratiet, der kom til os andre forleden dag og spurgte: er det ikke en overvejelse værd at stramme nu i stedet for at vente til september? Det har jeg ikke opfattet som et udpræget lyssyn.

Derfor tror jeg, vi skal erkende, at vi godt alle ved, at økonomien kræver, at vi får klarert dette uden den tids forsinkelse, som et valg uundgåelig vil give, og det er rimeligt at anlægge den betragtning, fordi der ikke er en sådan forskel i opfattelse, når det kommer til realiteterne i den økonomiske situation, at et samarbejde ikke kan etableres på rimelig måde og med skyldig hensyntagen til alle sider — det kan det.

Det radikale venstre går til disse forhandlinger med fuld vilje til at vedstå den linje, vi aftalte i septemberforliget. Der skal gennemføres besparelser, og der skal gennemføres lettelser i den direkte beskatning, men vi er også så realistiske, at vi i dag skal have sagt — hvad jeg igen tror alle godt ved — at der ikke er grundlag for milliardlettelser i den direkte beskatning, hvis vi ikke enten

finder besparelser af en helt anden størrelsesorden end de 1½ mia kr., vi har aftalt, eller også finder, skal vi sige kompenserende indtægter på anden måde, og det var jo det, regeringen lagde op til drøftelser om forleden dag. Vi kan ikke gennemføre disse direkte skattelettelser, hvis vi ikke erkender dette. Vi ved også af bitter erfaring, at vi ikke kan nå besparelser væsentligt større end de aftalte beløb, hvis vi ikke skal røre de områder, som ingen af os vil røre, nemlig selve fundamentet for vor socialpolitik, vores uddannelsespolitik og vores beskæftigelsespolitik. Vi ved det godt, og så må vi også erkende: er det, vi ønsker, en lettelse af den direkte beskatning, og er vi parat til at gennemføre det, der kan muliggøre det sammen med besparelserne? Jeg vil gerne sige: vi ønsker det fra radikal side. Vi anser det for nødvendigt at få den ændring i skatteudviklingen, at det er de direkte skatter, der bliver lettet, og så er vi klar til også at tage medansvar for at skabe det finansielle grundlag for det. Besparelser alene gør det ikke, men besparelserne skal med, og de skal være af en betydelig størrelse.

Valutaudviklingen. Når jeg sagde, at vi har en valutaudvikling, alle kan indse ikke kan fortsætte i ret mange måneder, ja, så er det igen en af de ting, alle ved. Jeg har ikke spor respekt for, at man går herop og siger, at man er bange for, det kan ende med en devaluering — vi ved godt, hvorfor fremskridtspartiet siger det — men vi kan jo se til England og se, hvad man har fået ud af en devaluering dér. Så kan vi nok hurtigt komme til det resultat, at det i sig selv er ingen løsning. Men det er en ekstra understregning af, at det er i de kommende måneder, det skal gøres, og ikke efter en valgkamp.

Derfor håber jeg, at det virkelig lykkes os at nå et resultat. Jeg mener, der er ikke alene klare indicier, men soleklare beviser for, at det er nødvendigt, at vi gør det. Et nederlag for demokratiet er det aldrig, at en opgave er vanskelig og derfor ikke bliver løst til fuldkommenhed å hverken én eller to gange, men et nederlag er det, hvis man slet ikke gør forsøg på at løse den. Derfor skal vi, der føler et ansvar, erkende, at det altså er nu.

Til hr. Kjærulff-Schmidt iøler jeg bare trang til at sige, at hans opfordring til, at